

Младен Цицовић

Семенка пије све

Аранђеловац, 2015.

САДРЖАЈ

Да нема мрака ништа не би могло сијати. 7

Врт.	9
Крив	10
Пси	11
Ситком	12
Никад живљи, никад усамљенији	14
Господар ћутања.	15
Кад ме мирис сутрашњице погура у бездан	16
Чиме сад да храним мржњу.	18
?	19
Празна песма.	20
Нем	21
Клица	22
Година тече све даље од тебе	24
Љубав је полип...	26
Празно је унутра.	27
Самоћа се враћа	28
Покер	30
Откуцан	32
Касиопеја	34
Маштарија	36
Растав	37
Када би глава прогутала Не	38
То што пева није мој глас	39
Кроз рендген	40
Погреб.	41
Два литра самоће	42
У спирали дима и вина	43
Са душом или без	44
Заљубићу Холивуд	46
Пут до пакла поплочан је мојим корацима	49
Празнина је само ствар навике	50
Страх	52
Пред пут	54

Ако одузмеш шљаштеће билборде и рекламе . . . 57

Година	59
Јурећи сопствени реп	60
Лек.	63
Смрт је направила добар бизнис	64
Пораз је највећа уштеда времена	66

Успиванка	67
03:21	68
Клетва	69
Пијани певач	70
Превентива	71
Између две туре	72
Лако је волети хероје	74
Палиндром	76
Вечерас ништа не кочи	78
Опрости, драга цизлија	80
Плави прамен	82
Азил	85
Никуда	86
То си што јеси	87
Ниче семе младог леша	88
Фотограф	89
Трема	92
На аутопуту Детињство-Грађанштина	94
Слобода говора	96
Реци ми шта носиш и рећи ћу ти ко си	97
Од људи до туге	98
Зурење у град	99

Ураган од сапунице101

Бежи из мене	103
Читанка	104
Може ли се заљубити у муњу	105
Успаванка	106
Ања	108
Док пишем ово	110
Мрак и небо пене	113
Кад би ти очи занемеле	116
13	117
Останеш ли	119
Кроз поглед	120
Луд	121
Трампа	122
Не одузимај ми маштања	124
Склониште	125
Не разумем какав рачун имаш	126

Дубока младост.....	128
Детелина	129
Све ми је теже да спавам ти у коси.....	131
Бекство	132
Никад ти нећу причати о љубави	134

Располућеност и Апокалипса 139

**Да нема мрака
ништа не би могло сијати**

*Уз захвалност општини града Аранђеловца,
која је омогућила реализацију овог дела.*

Врт

Пресушиће све фонтане
И назреће се свим људима ребра,
Једног дана када сува земља плане
И преполове се сва неба.

У овом врту манекена и пластичне љубави
Бићу господар гађења, поремећени оклопник
Који не зна за бол...

Нестаће свако писмо,
Из сваке хартије ће дрво поново проклијати.
Све је друкчије а тако исто,
Да нема мрака ништа не би могло сијати.

У овом врту манекена и пластичне љубави
Бићу господар гађења, намазан свим лажима
И неим уснама на превару,
Склопљеним очима на превару,
Уморним мислима,
Изнемоглим плућима
На превару...

Крив

А шта сад вреди крв тежа од речи
Кад немам с ким да је поделим?
Нисам нем, ни глув, ни слеп,
Мада каткад повијем реп
И пустим да сва кожа ми изгори...

Нисам прав ако нисам крив...

Прегризи време и простор,
све нестварно нек' прокрвари,
Ка мени завитлај корбач, јер ако боли ја сам жив.
Па испуцалим ноктима састружи рђу са савести,
Узми ме жедног па ми смолом грло окваси.

Само ако боли ја сам жив...

Нисам прав ако нисам крив...

Само ако увенем бићу твој тип,
Да ли је ишта живо док под самоћом не задрхти?
Док ти тихо тепама успаванку свих курви,
Завуци ми прст у ребра и копај,
Нека буде крви.

Као трули зуби глас се мрви...

Само ако боли ја сам жив...

Као трули зуби глас се мрви...

Нисам прав ако нисам крив...

Пси

Клоне ме се пролазници
Кад год примете да у пени сликам твоје очи.

Клоне ме се бескућници
Кад год виде да ти од дима цигарете
Везем праменове косе.

Али прилазе ми пси луталице.
Ваљда препознају искру у очима
Што је у ствари њихова, па је траже назад.

Кудим их
Јер знају да сам климав
Кад год мала казаљка
Превагне на ову јутарњу страну.

А они ћуте и машу,
Задовољни што су нашли
Још некога коме је коска
Довољан разлог за осмех.

Ситком

Неопране шољице кафе,
Празне кутије,
Пуне пепељаре
И кухињски нож
Који игра масне фоте по столу...
Омиљени ситком.

Досадно је бити месо,
Досадно је бити
Кожа,
Или стрије,
Или
Длаке са грудног коша,
Мишки,
Цеваница,
Обрва
И гениталија.

Све упада,
Упале очи,
Упала плућа,
Упали у депресију,
Упали у дугове...

А нижемо само испаде.
Памтимо само испаде.

Одавно смо испали из сваке орбите.

Дисати је постало безобразлук.
Размишљати је постало безобразлук.
Само безобразлук није више безобразлук.

Добро дошли
У најгледанији ситком.

И сви смо главни глумци
И сви смо вољени
Јер објектив успева да сакрије
Све наше истинске намере.

Добро дошли
У најомраженији ситком
И спремите се
Да будете покопани
у
Једном
Трептају
Блица.

Никад живљи, никад усамљенији

Сунце је мало као зрно грашка,
Смрт је негде на дну Аустралије
И главну улицу бих могао да ишчупам
Лако као заноктицу.

И свему се смејем,
И сав сам супериоран,
И обрћу се туре као буре револвера.

А онда одем у купатило,
Стојим између игле удараца и добоша
И гледам измишљени одраз
У дну керамичке шоље.

И никад неће бити боље.

Туп и празан,
Кипим од идеја,
Док ми по хоботница бесни
Нацртана на врху сваке јагодице.

Никад живљи
и
Никад усамљенији.

Господар ћутања

Понекад од самоће не могу ни да причам,
Па онда почнем да певам,
Плешем,
Прескачем строфе;
Заменим сањиве очи калеидоскопом,
Видим четрдесет садашњости,
Жмурећи,
Смејем се без гласа
У тридесет девет различитих праваца.

Заменим облак груменом земље,
И мук је природан као
Самоћа,
И онда сам миран,
Смејем се, јер сам Господар ћутања
У супер-тешкој категорији са
Својим
Шампионским појасом
Залепљеним преко млитавих усана.

Кад ме мирис сутрашњице **погура у бездан**

Кад ме мирис сутрашњице погура у бездан
Нека свако заборави моје име.

Урлик патетике,
Жеђ за жаљењем,
Благослов и помиловање...

Боље ми пепео у воду проспите,
Да река буде мој покретни гроб,
И уместо надгробне плоче,
Упалите једну свећу
И груменчић тамјана
Покрај оне посечене жалосне врбе,
Где су деца некада живела.

Боље,
Него да ме памти неко као проклетника,
Као клаустрофобичног моралног патуљка,
Као деминутив биполарног човека,...

Шта ћу,
Неко се роди под сретном звездом,
Неко под меланхоличном,
А ја као да сам по рођењу удахнуо цео Зодијак
Па ми је лице сад шарени рингишпил
Који јаше пола литра човечанства.

Сви одлучни на својим коњићима,
Ја растрзан толико да чујем скрипу лобање
Док се одваја од размишљања.

Растрзан,
Између витеза ХХI века
И укаљане кукавице,

Између аскетизма
И бокала баханалија
Који бих искапио као какав жељни дебели
Председник.

Између поновног рођења
И 1458. смрти...

Хладан мук Сибира
И пламтећи крик вулкана ватреног појаса
Пацифика...

Отац хиљада и хиљада скупих речи
А твој скоро неми трапави саговорник...

Гомила костију и ткива,
А само шупља закржљала љуштура...

Спокој мудраца Тибета
Којем у грудима зуји рој дистопије...

Зато, боље је овако
- Кад ме трулеж сутрашњице погура у бездан
Нека свако заборави моје име...

Чиме сад да храним мржњу

Чиме сад да храним мржњу
Кад сте сви отишли и помрли?

Шта сад да крварим
Кад се испило све што се крварити могло?

На кога сад да упирем прстом
Кад су све кривце појели зидови?

Немам више ни од кога да крадем
Кад смо суочени овај прост, неуки папир и ја,
Нема никога да ме оптужи.

Нема никога да прекори,
Да заурлају жиле к'о лава.

Немам никога за волети,
Нити за киме патити.

Нема ко да пресече врпцу
Између мрака и пупка
Што вечито сметају
Један другоме
Док дишу на исту цевку.

?

Шта ако не вреде
Мисли које се појављују пред спавање,
Кад зора крене да ромиња кроз ролетне
И уличне светиљке клону?

Лица која шапућу морбидне бајке
Уз отужне изговоре?

Пијани пољупци који се деле
На растанцима
Јефтиније од обећања?

Шта ако са сваке усне
Не извире ништа
Осим спаљене искрености?

Шта ако је последњи поглед
Само шарена лажа
И сутра нас све преплаве и подаве сопствени греси?

Шта ако та једна “чаша више”
У себи држи
Откровење све немоћи којом богато располажемо?

Шта ако је ово само још једно
Гажење по речима,
Као преко бљузге,
Коју тако јефтино љубимо
Пробушеним ђоновима
Што мљацкају
Дуж дрхтавих, прљавих јануарских улица?

Празна песма

Почиње, опет се нижу слике,
Као сиви отров натапају зидове.
Отиче време у капљицама,
Талози се на дну судопере.

Сви су дани исти,
Зато мењам градове.
Где год да закорачим,
Морам и да поклекнем.
Сви су дани исти,
Зато мењам сећање...

Отуђен од оца и порода,
Изговорене речи подухват су постале.
Потрошен, самоћа која хода,
Све пријатељске воде давно су пресушиле.

Ти би да не будеш к'о други
А ја да уклоним се,
Макар на тренутак један
Искрено да волим свет.
Ти би да мрзиш као други,
А ја да заволиш ме...

...

Реци ми чега да се плашим,
Стихови отплакаће све нове страхове.
Кад искројим све грехе са папира
Само празан рефрен остаје...

Немам шта да ти дам,
празан сам...

Нем

А сад ћутите круне пепељастог неба?
Сад кад ми треба океан речи
'Место пустињског песка којим ме храните?
Сад кад би ми и иње са влати траве на језику
Вредело више од џепова неукроћених водопада?

Сијајте ви!
Није то ваша брига!
Орцајте и намигујте!

Безвредна је моја чежња
Што је октобар гута као ситни жар
Са суве шаровине у пламену...

Увек ће ми остати мој шал
Саткан од бурлеске,
Да се огрћем њиме
Изнава и изнова
И лети и зими.

А ви ми макар реците,
Касније,
Кад ме претрче све шансе
И кад побегну сви возови
Са перона романи
- Како се то зове,
Кад ти је срце обложено
Каквом мембраном верема
Па пушта свакога да у њему пусти
Корење ил' корове
А своје пупољке не уме расцветати
Нигде даље од сопственог грудног коша?

Клица

Цвета наранџин цвет,
Најављује погреб,
У знаку карте је,
Лебди дама херц,
Под шкрипом бродског пода
Покушавам да продам ти
Осмех.

Постељину гужва
Само мисао тужна,
Уз топот коња
Сан се спушта,
Баца шаку црнице
На снужено лице,
Ниче грех.

Трче казаљке,
Уоквирију неуспех,
Глува ноћ је,
Поново руши се све,
Седативе и другове
Чувам на истом ступњу лествице,
Све је шкарт јер бол не престаје,
Опет глуп сам, опет губим се...

Све су коцке бачене,
Шансе протраћене,
Као кусур ситан
Звечка сећање,
Интегритет вене
Док шета покрај мене
Сав твој блуд.

Али ко сам ја
О свему да размишљам,
Само оловни пајац,
Пас луталица,
Само господин Сенка,
Јалова семенка
Без права на икакав суд.

Трче казаљке,
Уоквирију неуспех,
Глува ноћ је,
Поново руши се све,
Седативе и другове
Чувам на истом ступњу лествице,
Све је шкарт јер бол не престаје,
Опет глуп сам, опет губим се.

Мрви се надање к'о суви хлеб,
Да сам Аргус опет бих био слеп,
Закачи ми о грбу још један тег,
Слажи ме како сутра дан је леп,
Слажи ме како сутра дан је леп,
Слажи ме како сутра дан је леп,

Слажи ме како сутра дан је леп.

Година тече све даље од тебе

Година тече као пароброд збуњеног кормилара
Који нема ниједну успутну станицу до јануара.

А ја, будала, узалуд купих ту
Карту беотских сањара
У нади да ће твоја тврдоглавост диктирати
Пучини јутра.

Даљина није невоља,
Загрљаји не знају за километре,
Нити познају компасе,

Невољеност је наша невоља.

Не знаш ли да дамаре напуним вечношћу
Кад год ти видим поздрав у зубима,
Бељи од мира?

Не знаш ли да је ваздух сув и горак попут
Преваре
Кад звоњава шупљих градова
Надјача рику са дна дечијих очију?

И како уопште смеш такво место звати својим
Кад је та река последњу твоју тајну
Однела пре савршених десет јесени?

Зар сам тако лако сазрео за зид
Са трошним успоменама?

Није ли прерано да се претопимо у слова на
Папиру, што се љубе само мастилом?

Да сам знао да тако мало времена имам
Гурао бих казаљке уназад и стидео се
Свом снагом!

Ваљда је овако и боље!
Кроз писану реч те макар
Могу волети исправно и одважно,
Окићену дијадемом пијанства и прекорима
Ноћи...

Мој глас је и онако само челични кавез
За разјарене антониме.

Великог ли чуда!
Трапав сам на језику и крхк на срцу!

Боље би ти било да се не смејеш томе,
Него да се потрудиш да ми одгонетнеш
Где се тачно завршава чежња а почиње корак?

И како више да тражим изговоре за тебе
Не бих ли те одбранио од свега што је Давно?

Година тече и пегла сва кајања
О која сам се спотицао,
Заузврат ми
Гужвајући боре на челу
И неке твоје реченице
Које сам случајно
Успео да сачувам од садашњице.

Љубав је полип...

Љубав је полип што испија божуре из крви
Остављајући само бледе љуштуре пужева
Да се главе и звекећу венама
А срце у заблуди да шкрипи убрзано
Као суви снег под чизмом промрзлог човека.

И да ти у очима гори цео Лас Вегас
Кроз који трчи крдо разјарених бикова,
Једна ће жена бити довољна
Да жар угаси лако као допушену цигарету.

Дижиде бедеме на време!
Гради их од хладних и сланих морских валова!
У супротном, премала ће бити свака цеста
да би се од беде сакрио.

Испијај скандале као вино,
Галами и разбијај грехе као плитке жеље.
Нека ти стопа буде широка као ураган.
Нека ти језик буде дугачак као чергарски живот.

Осврнуће се свако.
Твоја непромишљеност биће им хлеб
Који ће свирепо кљуцати.

И биће увек жедни твојих пожара,
А ти сит од своје песме
Просуте у покретима опијених јутара.

Ако се нађеш прогутан у ћорсокаку - запамти:
Боље је да сам пролијеш сву своју крв
Него да ти је кришом испију
Притајени грешници кроз хум успаванке.

Празно је унутра

Празно је унутра
И огољена крила маштају назад за љуском
И ништавило сеје ноћ
И ноћ мрести гомилу
Ситних
Јајашцета самоће
И она пуцају
И отварају се брзином мехура од сапунице.

А јад је и даље
Превише патетична реч
Да би се у било ком тренутку
Гласно осетила.

Самоћа се враћа

Као послушан пас,
Као бумеранг,
Као карма,
Као вера,

Као казалька,
Као ехо,
Као неко,

Као сећање,
Траума,
Заборав,

Као мир
Или опроштај.

Самоћа се враћа
Као смрт
По своје.

Као кусур,
Као дуг,

Као рођендан,

Као талас,
Срче гласно
Шљунак и песак
Са обале,
Дубоко
У утробу
Пучине.

Враћа се гласно
Као лоша навика
И
Тихо као извињење.

Као гравитација,
Вуче,
Вуче,
Вуче,
Вуче,
Вуче...

Као селица,
Као стрелица,

Као слепа улица.

Самоћа није проста
Као богиње,
Да је прележиш
И заборавиш.

Она се враћа.

Упорна и узалудна
Попут цеђења крви из камена.

Покер

Картамо се бог и ја
Под окриљем сенки вештачког плаветнила,
Знам, не смем да вадим шансе из рукава,
Он све гледа, Он не уме да спава.

Макар нам је то заједничка тема,
Од уједа савести за ране мелем немам.
Да је савест пас, не бих пустио ни гласа,
Овако, рана тешко и вековима зараста.

Гладим браду док ми дели нову руку,
У нади да ћу коцком одагнати муку.
Кроз дим и ноћ истражујем му очи,
Јер само ако попусти заспати ћу моћи.

Мењам две карте,
Он мења једну,
За просту мирну ноћ улажем
Сву своју историју бедну.

И нишаним га ја,
Нишани мене Он,
Док несигурно спуштамо
Карте на талон.

Из ознојених прстију
Склизнуше ми чет'ри краља,
Чет'ри краља ироније,
Без боје и знака.

Ал' наспрам једног бога
Џабе ми све круне,
Кад руши куле од камена
(камоли од карата)
Ако само мало дуне.

Са талона церише се
Четири аса, здрава и јака,
Четири аса пораза
Без боје и без знака.

Остадосмо обојица заробљени заједно
У новој ноћи без сна, под месецом пуним, белим,
Размрдавам прсте уз к'о бетон тежак уздах,
Узимам шпил, мој је ред да делим.

Откуцан

Недостају ми неке речи,
Неке речи са којима се сударам
Сваког дана по
Књигама, улицама и туђим грудима,
Али нигде нису подвучене твојим венама
Па су увек исто непотпуне.

То је то.

Недостаје ми тај део тебе
У овој чаши, извајаној од немих реченица,
Која ме посматра са друге стране пепељаре
У којој смо се затекли.

Али доста сам скретао поглед због тога.
Решио сам да победим у тој игри.

Привукао сам чашу ка себи,
Налио друге осмехе у њу,
У те осмехе убацио сам и две коцке других
Погледа
Па преко њих долио потиснута сањарења до
Врха.

Нисам био сигуран да желим попити тај коктел,
А онда сам се сетио
Да на другом крају клацкалице
Стоји само сенка саткана од ваздуха и надања,
Са срцем од сапунице,
Која никада неће проговорити...

Искапио сам чашу,
Разбио је о ћошак разочарања
И срчком пререзао врпцу новом свету
И преклао гркљан твој.

То је последње збогом
Икада откуцано,
И то неком измишљеном бојом
Која чак није ни твоја.

Касиопеја

Вртим се у зачараном кругу
Попут тебе, драга,
Проклет да вечно глођем
Већ одавно прекуване кости бесмисла.

Одричем се деце и потока крви
Зарад ових тапета греха
Којима пресвлачим
Зидове и небо.
Остало препуштам
Трагичним стенама и бесмртним таласима.

Прихвати ме, драга,
Да заједно поделимо и прославимо
Тај рулет проклетства
Тако предубоко углављен у прошлост
Да се не може чак ни осетити
Мирис анксиозности који будућност носи.

Знам, ни по чему нисмо исти
Осим по прстену
У којем чекамо крај времена,
Али прихвати ме,
Из ината,
Из хира.

Кад сам сам - умирем,
Кад сам с њима - усамљен сам.
Удоми ме у своје проклетство,
Далеко од поздрава,
Далеко од дланова и говора.

Радо ћу продати своју сенку
И претопити се у бледи апокриф
Јер
Лакше је гледати
Вечно директно у сунце
Него пар година људе у очи.

Маштарија

Кад гроб не би био толико тесан и кад би
Винова лоза изникла где год сам
Страсти пролио...
Кад апатија не би имала зубе,
А туга безброј репова...

Завртео бих небо као рулет
И 'место куглице куршумом се кладио на
Зодијак.

Цар поноћних коцкара.

Курир проклетих и суза пијанства.

Зацементирани кукољ
Са ког се живот стреса као дотрајали малтер.

Растав

Растављам се као пепео цигаре под налетом кише,
Или дим у чељустима ветрова севера,
Као немо месо док га природа мирише,
Растављам се, кришом, у напрску времена.

Растављам се полако, као иње са јутра,
Као узалудни ратови под стопалима векова,
Па запиткујем ребра - шта ми фали унутра,
И има ли против тога лекова.

Растављам се као лице у очајним очима,
Као месечина на уснулој фасади воде,
Растављам сваког ко поред мене почива,
Ко одлучи да тоне и заборави да оде.

Када би глава прогутала Не

Када би глава прогутала Не,
И данас гутам руж као пилуле.
И данас сам роб туђе зенице,
Када би глава прогутала Не.

Када би глава разумела Не,
И мамурлук испарио из зоре,
И ноћ угушила несанице,
Када бих главом разумео Не.

Када би глава прогутала Не,
Испијам ти шапат из усне,
И мразом ти сушим образе,
И гурам са литице у Не.

Прикљештим ти све преводе,
У неке стране дурске тонове,
К'о прашину са себе стресем сећање,
Када би глава прогутала
Не.

То што пева није мој глас

И кад те погледам у очи
Не гледам у тебе,
Него у неки давни пут жутих цигала
Што води далеко од овог
Осећаја погрешног што пуни стомак.

И кад ми спустиш руку на раме,
Прислониш груди уз мене,
Да би ми шапнула неке стране речи,
Обојене задахом никотина и белог вина,
Обраћаш се најпростијем ружичастом месу,
Чији власник спава на оној тишини
Најудаљенијој од последњег проклетника.

Скривам се,
Јер сам и сам један од њих.
Ко још жели бити окружен толиким огледалима?

А шта је огледало до последњи подсетник
Гриже савести и
Старости,
Који виси на зиду?

Не тражи ме никад тамо где ме видиш,
И не слушај ме тамо, то није мој глас,
Наћи ћеш ме тек кад зажмуриш
И чућеш ме само кад заћутим.

Кроз рендген

Ко сам ја,
Кад се раставимо у ћутњи,
Кад се напустимо у безречју
И потонемо у самопрезир?

Шта сам ја,
Кад се спусте завесе,
Кад се рашију образи
И отембесе усне?

Где сам ја,
Кад низ језик крене да клизи
Само оноματοпеја
Сиве боје?

И радоснице и сузе туге
Теку из истих извора
и
Истим потоцима.

У тој бајци нема места за разврставање.

Погреб

Плутају странице кроз ваздух
Попут косе дављенице по уснулој реци.
Пребирам им по слоговима
Све одговоре
У потрази за својим питањем.

Што нисам роб пролазних ствари
Него роб пролазности?

Лако је направити гроб за обичне кости,
Треба направити гроб за погрешне стазе.

Зато ме разапни
На крилима лабудове сонате,
Да не буде клише.
Крилима за најслабијег
И најбезгласнијег.
Крилима ћутње
И крилима подсмеха.
Приреди харлекинаду
'Место нашминканог погребца.

Шта год да ти кажу,
Тежа је земља од самога неба.

Па нека то буде моја мала утеха
- Да се тад насмејем стварно,
А не зато што ми нос голица корен неког цвета.

Два литра самоће

Купио сам од покојника
Два литра самоће,
Мислио сам - биће слађе
А у ствари све је горче.

Мислио сам да ће ветар
Шапутати речи нове,
Донео је само прошлост
И познате старе море.

Отишао сам код покојника
И почео да се жалим:
Зашто си ми дао отров
А рекао да је лек у флаши?

Није то лек, рече, да ти
Изненада буде боље,
Већ пречица да што пре дође
Твоје тело на место моје.

Испрва сам нем остао,
Не знајући шта сад да питам.
Па чим сам разумом к' себи дошао
Купио сам још два литра.

У спирали дима и вина

Она спава иза мене
А ја је иза њених леђа варам с врагом
- Играмо масне фоте пешчаним сатом,
Играмо у живот и у проспавану ноћ.

Скривени у спирали лошег вина и густог дима
Вртимо песак у круг,
Пребацујемо време један на другог
Док се кунемо у кривицу
И док Тоскана догорева на улици.

Она кашље у сну,
Подсећа нас да нисмо сами.
Он се крезаво смеје,
Подсећа ме да смо
Превише себични да би се обазирали на њу.

Ја бих и даље вртео време будан,
Али у средишту земље не верујем да ћу смети
Спавати
Па бих волео да што више искористим тренутке
Да будем не-будан.

Културно га молим да врати сат у џеп и да
Вечерас будем битанга пуна сањања.

Клима главом,
Разумели смо се,
Проверава свој ужарени календар проклетих
И штиклира следећи термин кад ће доћи.

До тада - лаку ноћ, пријатељу мој наметнути.

Са душом или без

Пружам ти себе голог
Да ме кидаш и глођеш,
Са душом или без,
На исто му дође.

И опет баш ја почињем да причам
Хиљаду пута препричану тему.
И да хоћу да се вратим
Не бих имао чему.

Зато је лакше
Да на недрима горди бастион зидам.
Са њега нећу чути пријатељског гласа
Али макар сам сигуран да нећу никога ни да
Издам.

Зато је лакше
Да од снова трапаву шансону везем
Него да се рвем са црним албатросима
И подмуклим псима што на мене реже.

Па шта?
Радије ћу јастучницу напунити неодиграним
Потезима
И ноћу се покривати само огољеним срамом
Уместо ка теби да гурам речи,
К'о да у ватру гурам себе самог.

Па шта?
Израшћу у диктатора гнушања
Постаћу и ћерка и син
Када спустим варнице
У желудац што лучи плин.

Нек' трули достојанство
Кад је већ чврсто као дим,
Пренећу ти ритам беснила,
Постаћемо савршени тим.

Изградићемо кавез,
Подићи ћемо слободи цену,
Кроз стегнуте отрнуле вилице
Цедићемо стид и пену.

Водићемо љубав
На просјаковом лешу,
Аплаудираће естрада,
Посветиће нам песму.

Избечиће се очи - Гадиће се,
Гониће нас у пакла дубине,
Осакаћене да завире
Макар стопу испод површине.

Заљубићу Холивуд

Гледа ме,
Тај изговор за жену чији сам бог.
Гледа ме очима без беоњача,
Својим капцима прекривеним уроцима.
Косе суве и прозирне,
Што се на ветру њише као
Перика од паучине.
Смеши ми се танким испуцалим уснама,
Искашљава песак
И гађа ме трулим кутњацима.

Маше ми, пресликава ме
На истрошеног пијанца обученог у срам.
Маше ми оним што би шака требала бити,
Ал' уместо коже шаку јој је пресвукла
Храпава кора храста,
Па јој се прсти разгранали на све стране
Трудећи се да загризу небо.

А из нокта домалог прста...
Горело је пола Европе,
До пола пуна чаша белог вина,
Четири црне клавирске дирке,
Чивија са тамбуре
И омча коју је људско око
Са два пипка и четири ноге богомољке
Користило као љуљашку.

Била је бескичмењак.
Главу јој је на раменима држала шибица.

Уместо трупа имала је пешчани сат
Унутар кога су цурели
Микроскопски мали људски ембриони
И сваки од њих испуштао је
Скоро нечујне крике
Који су око ње стварали
Одјек роја мува зунзара.

А када сам јој погледао у другу руку
Видео сам да јој од лакта надаље
Ландара пупчана врпца на чијем крају
Се њихала у ритму баладе
Разјапљена људска вилица
Која је уместо језика
Палацала фрапантно предимензионираном
Балом
Са које је цурела РЕЧ
Из чијег ока су плакале, мени стране, пилуле
Које су своје искрзане сузе трљале о лечење.

Мислим да је покушала
Да закорачи ка мени
Али није имогла.
Није имала ноге, већ је
Стајала саздана као кип на трефу,
На чијем је средњем листу
Био прилепљен херц,
Који се уливао у зифт црни пик,
А он у стидљиво румени каро
Који је продирао,
Општио,
Са пешчаним сатом који је глумео женин труп.

Опекотине око ње су трубеле моје име
Док је Холивуд мастурбирао
На наше силуете
И ејакулирао гротеску
Која се претапала у облаке
Који су даље својим путем
Одлазили далеко,
Далеко
У
Неизлечивост,
У гладна уста проћерданих часова.

...

Свашта се нађе у школској свесци.

Пут до пакла **поплочан је мојим корацима**

Пут до пакла поплочан је мојим корацима
И ђаво подригује моје име.

Проћердао сам боре у самоубилачком лову на
Идеје.
Оседео сам чекајући Страх да ме уплаши.

Ја, краљ перверзије
Са дум дум месецима посејаним у оазама мира.

Чикао сам пакао
Монументално уздигнутим средњим прстом,
Као тријумфалним обелиском који се пропиње
На мојој песници.

Чикао га,
Отварао и затварао, као дете буквар,
А сад бих дао све да нисам постао његов домаћин.

Сад терам људе да се изувају пре него кроче
Унутра.

Наплаћујем им по 200дин. за одржавање ходника
И лифта што циркулише кроз свих девет кругова.

Строг и праведан,
Миљеник кућног Савета.

Пут до пакла поплочан је мојим корацима
И ђаво је деминутив мог имена.

Празнина је само ствар навике

Почнеш да дишеш празно,
Да гледаш,
Да ходаш,
Да пијеш,
Једеш,
Спаваш...

Онда се будиш празно,
Нанесеш празнину
На четкицу за зубе,
Умијеш се њом,
Изучаваш је
У огледалу,
Отпеваш је...

Прошеташ је на ланцу,
Мажеш је по лицима пролазника,
Они је гутају,
Па је подригују назад
У твоје бубне опне...

Онда
У покушају да је
Стресеш са себе,
Као језу,
Кренеш да је пишеш,
Напишеш је,

И онда
Је прочиташ
И никако ниси задовољан

Јер све што си записао
Је само
Хрпа празних речи
Из празне главе,
Упакована у празне стихове,
На празном папиру,

Масна,
Густа,
Дебела,
Потпуна
Празнина.

Страх

Погледај сам страх право у зубе,
Ослушни лавове и вукове како ударају о кости,
Упорни као јутро,
Као глад.

Погледај срце како се котрља по путу
Уз точкове вакуумираних путника
Што нестају
На западу.

Осети дах како удара о под,
Тих као увели цвет,
Правећи рупу до центра Земље и назад,
Док вилица дрхти као сударени континенти.

Клекни пред корацима у снегу
И тражи одговоре
У сузама од воска,
У погледима од меда.

Не плаши се страха,
Пригрли га као благу вест,
Као праоца,
Као тек рођено дете.
Прихвати га као ваздух
Који је свуда око тебе,
Жив и недодирљив,
Све док га ти не персонификујеш.

Узми најбоље из њега,
Исисај му срж и претвори га у ватру.

Он је једини искомски
Извор снаге
Којим смо и крштени
И проклети.

Пред пут

Мир се рашава најлакше
Под сврабом колотечине.

Опет бриде лактови
И прсти горе
Од неискуцаних речи
И
Неиспијених прича.

...И кренем да измичем,
Скачем са дирке на дирку,
Како ме не би згњечили
Рубинштајнови џиновски прсти
Док Шопенов ноктурно пара
Овај слани метални ваздух.

Морфијум по зидовима,
Гомила масница по кожи,
Као налепнице,
Тело је постало истрошен кофер
Прегажен километрима

И оно мора кренути даље,
И даље,
Следећим погрешним путевима,
Следећим слепим улицама,
Промашеним циљевима,

У бег,
У бег,
У бег...

Кључ у шаци,
Успомене под мишком,
Кајање у џеповима,
Кајање под језиком,
Кајање у грлу,

Савест у петама.

У бег,
У бег,
У бег...

Преко свих аеродрома,
Преко свих лука,
Свих пруга
И свих перона

У грех,
У грех,
У грех...

**Ако одузмеш шљаштеће
билборде и рекламе**

Година

Убеђен сам да у мом телу

Обитава душа пса

Јер за сваких

365 дана

Успевам да остарим

Седам година.

Јурећи сопствени реп

Претерано незадовољан собом,
Претерано разочаран дневником,
 Прогнозом времена,
 Програмом на тв-у,
 Програмом на улици...
Свестан да све можеш да запишеш
А ништа не умеш да изговориш.
 И све можеш да прогуташ.
 И пиво
 И жестину
 И пепео
 И понос.

Као једносмерна улица.
 Све иде у тебе.
 Из тебе - нула.

 Све те чињенице
 Само се врте у круг,
 Као пас
Који хипнотисано јури свој реп.

Најрадије би зубима шчепао сопствени врат
 И растргао га,
Остављајући ископане очи на полици са стране,
 Да можеш да се дивиш
 Самом себи из профила
Док крклаш артерије и вене.

Бесмислен
Попут депресије.

Пресликаваш се у измишљена лица,
У урагане,
У клетве.

Постао си клетва
Са раштимованом кичмом.
Постао си љубав
Са раштимованом кичмом
Која полива сопствени језик
Бензином
И маше шибицом као поносом и самопоуздањем.

Самопоуздање.
То већ немаш у речнику,
Зар не?

А живот ти је бројка.
Када си устао јутрос?
Када си легао јутрос?
У колико сати требаш да се нађеш са неким?
Датум - 29. јануар 2013.
Колико сам попио?
Колико сам волео?
Колико сам зарадио?
Колико сам дао?

Ништа није безвремено.

Све је ограничено
и
Ти зидови се само сужавају.

Стариш.
И даље неспособан за говор.
Превише глуп за људе.
Превише паметан за људе.
Можда би се уклопио међу глодарима?

Али јутро ће променити све.
Однеће тај пљусак
Умањених терци који те гуши.
То је нов почетак.
То је ново гледање у сопствену задњицу
И чекање да реп заигра
Како би поново записао све ово.

Све то боли.

Све то кошта.

Лек

Самоћа је лек,
И уговор је исти као и код сваког другог лека:
Ако је узимаш у правој дози
Излечиће те од свакаквих бољки,
Али ако је конзумираш превише
Сигурно ће те убити.

Сам си свој доктор,
Сам си свој целат.

Али нисмо сви
Положили усамљенологију
Да би знали
Тачно потребну дозу
За преписати.

Никада нисам био
За икакве таблете, пилуле, капсуле,
Увек сам подржавао
Искључиво лекове
Који се могу наћи у овом зеленилу око нас.

Али у овом случају,
Ако ниси сигуран
Колика ти је доза потребна,

Боље пробај да проблеме решиш неком хемијом.

Смрт је направила добар бизнис

Ако погледаш рачуницу:
Да би створио живот треба прво да трагаш
Незнани број година за партнером,
Затим треба одвести партнера у кревет,
Затим треба
Покушавати,
Изгледати кретенски
Док се обоје презнојавате
Као нервозни пајаци,
Онда то семе живота треба да се прими,
Онда треба да се чека девет месеци,
Онда призор жене
Која урла од болова
Док маже целу ординацију крвљу и секретима
И онда - ето га, мало крваво парче живота
Које виси о пупчаној врпци.
Дивно.

А онда ова рачуница:
Потребно је да доктор испусти то мало чудо
И - крај.
Само један метак је довољан да се наруга
Целој филозофији живота.
Један пијани тип за воланом.
Једно погрешно црвено светло.
Једна артерија.
Једна бактерија.
Алергија.
Степеник.
Пети спрат.
Једна кап која прелива чашу.

Пуцао сам у воду,
Пуцао сам у дрво,
У земљу...
Сви су преживели.

Каткад,
Људи ударе у дрво
Или у воду
Или о земљу...

Увек на крају људи губе опкладу.

Кад мало размислиш о томе:
Или смо ми само шкарт природе,
Па и треба да се склапамо дуго
А трошимо лако,
Или је живот поприлично велика наивчина
И смрт је направила јако добар бизнис.

Пораз је највећа уштеда времена

Кад би могао да откинеш
Макар комад сопственог срца
Па да њиме нахраниш псе луталице
И тиме направиш ону сви-добијају ситуацију
Труд би био потпуно исправна ствар.

Они би били сити
А ти би приуштио себи тај луксуз
Исправљених леђа, истурених груди,
Рањивих белих зуба и поносне самоће.

Али није тако.
Срце је такво какво је,
Метафоре трпи само папир,
Патетика ти наскоче ногу као да има терање
А ти си једини слободни отвор у околини.
И свакодневница ти гура
“Изазове” у уста.

Бољу причу од тих “изазова”
Човек може да ишчачка из пупка....

Цео свет мастурбира на мотивацију,
Гута цитате великих умова
Како би “прегурали све препреке”,
Купују популарну психологију и ауто-сугестију....

Мршав труд и дебели умор.
Прихватање пораза и растварање у њему
- То је излаз.
То је прст у оку свих казаљки и бројчаника.

Пораз је највећа уштеда времена.

Успиванка

Лези тихо у свој памучни океан,
Ослушни како се дроби
Бетонски пропелер око тебе.
То су звук и слика Успиванке.

Незгодно је такмичити се са самим собом.
Никад не знаш на коју страну
Требаш да упишеш рецку.

Колико год да водиш
Толико још и губиш.

Колико год се трудиш
Толико си ближи да полудиш.

Зато сад једино уз Успиванку
Можеш мирно да заспиш.

Чудно је
Како сви најгласније дозивају свеце
Онда кад су
Највише утопљени у греху.

03:21

Пејсаж галопира као неми филм,
Мотор кашље и држи те будним,
Километри испред теку и
Смењују језике и културе
Као баналне ствари.

Прашина на срцу
Држи за једно место,

Прашина на ципелама
Пали очајем скитница
Које су реч „дом“ замениле дубоком слободом.

И даље не знам
Чему од та два се треба препустити,

А већ је 03:37.

Клетва

Плешеш,
Мени поиграва вена на шаци
Док стружем етикету са флаше малог пива.

Заплесао бих и ја са тобом
Али ходам на магнетима истог пола
Па ме ноге наговарају само на бежање.

Шта ћу,
Нисам твоја магија изливена у пајаца,
Да ти варалицом вабим осмех
Да изађе на сунце.
Не уmem да те разумем,
Не уmem да ти причам,
Али прећутао бих с тобом све страхове и тајне.

Чудном сам ти клетвом проклет,
Да те имам на сваки начин,
Осим оног јединог искреног,
Који храни и који дави,

Да те волим у празно и онда легнем
У моју колевку проклетства
Са шакама пуним твог мириса
Који прогања попут гриже савести.

Сит од какофоније у глави
Гладан твоје коже.

Изгубљени рат чежњи
Без испалееног метка
И бомбардованих реченица.

Пијани певач

Пијани певач надувеног лица
И гласа промуклог од цигара и пића
Прави се да све речи песме зна
А из њега излази само река мумлања.

Ал' немој да му на томе замераш
Јер ко зна каква је у ствари мука његова.
Љубав, финансијска конструкција
Или кров над главом који више нема.

Пијани певач смотан од пића,
Мета погледа гостију кафића,
Труди се да их купи на шарм
А они се труде да му не лупе длан.

Пијани певач под чивилуком спава
Није имао снаге да дође до шанка
Не, не буди га, пусти га да сања
Да ће проблеми можда нестати наредног дана.

Да ни о чему неће бринути
Наредног дана.

Превентива

Треба измислити кондом за језик,
Јер,
С обзиром чиме вас све неки људи могу заразити
Само својим речима,
Хламидија је равна
Наградном летовању у Грчкој
За
Две
Особе.

Између две туре

Дође тако дан
Кад више не можеш да издржиш
То растварање у желуцу,
Неке уображене превремене старости,
Кад просто мораш да поручиш пиће,
Оквасиш суве и туробне усне,
Резервишеш ово парче земље,
Смештено између две туре,
Само за себе.

Тад смекшаш,
Подивљаш,
Постанеш то шупље дете
Које годинама прескачеш
Као праг.

И нико не разуме.

Како си два светска рата
Сложио на ту линију?
Како си успео да се ожениш
Тринаест пута,
Да измислиш ренесансу,
Поздравиш Чајковског и одбраниш Бодлера
Између две туре?

И чешу своје уске потиљке
Док јурцаш обезглављен
Поред њихових ногу
Без пола,
Без рода,
Без обзира.

Не разумеју, јер никада нису допустили себи
Да прођу том блатњавом стазом
Смештеном између две туре.

Зашто си бос?
Зашто си го?
Зашто се смејеш док улажеш стомак
У ту жардињеру?
Зашто се свађаш са њима
Кад не знаш шта причаш?

Али ти знаш.
Знаш да ово није твоја планета
И да си овде само у пролазу.

Свет је само лоша успутна станица
Смештена
Између две туре.

Лако је волети хероје

Лако је волети хероје,
И невине и чедне,
Немоћне,
Слабе,
Лепе...

Лако је волети успех
Или туђа посрнућа.

Сви су хумани
На топлој страни екрана,
Боле их сузе,
(клик на даљинском)
Немаштина,
(клик на даљинском)
Несреће...
О, како је слатко
Носити емпатију попут крста!

Лако је волети низбрдо.

Треба имати петљу
И напрегнути утробу,

Заволети курву,
Беспомоћног што ти дахће у колена,

Погледати у очи
Неког од бесконачних Чарлса Менсона
И рећи да је и он нечије дете,

Гурнути и Стаљину љуљашку мало.

Лако је волети низбрдо
И онда проћи
Поред Жонија
Као да је део тротоара
Или степеник
Или покварени семафор
Или ректум те закржљале савести
Коју гајиш као чир
И која не може да добије ерекцију
Ако не види
Јефтино голо тело
Сензационализма.

Палиндром

Живот је једна
Једина
Реч,
Један дугачак палиндром
Који почиње
Са пупчаном врпцом,
Преко пелена,
Преко прве речи,
Првог корака,
Првих бубуљица,
Првих пића,
Првог легања у
Седам ујутру

До
Последњег слова
Које кипи као лава,
Клати се
На ивици бесмртности
Као пијана лађа на таласима
И онда
Назад,
Кроз изопачену репризу,

До поновног нормалног устајања у
Седам ујутру,
Последњег пића,
Првих старачких пега,
Поновне сасусешене покретности,
Поновног причања које само ти разумеш,
Поновних пелена
И нове пупчане врпце

Обмотане
Око врата
До
Последњег
Гушења
Које
Никако да одзвони.

Вечерас ништа не кочи

То је само обичан
Промрзли јесењи дан,
Који крије нешто старо
Социјалистичко
У себи.

Сви су сиви,
И сви су онако,
Социјалистички
Четвртасти,
Оштрих
Немаштовитих ивица:
Небо,
Зграде,
Људи који
Пролазе ћутке са главама у поду.

Све је то пресвукла сада
Ова танка ноћ
И
Млака тишина
Помешана
Са хладним чипкастим ваздухом.

Епилог је романтичан:
Флаша пива,
Јака цигара,
Узбудљив папир
И разигране речи.

Прост дан
Преточен у просту ноћ,

Укоричен искључиво простим речима.

Примирје траје до јутра

И

Сат је нежан као

Смрт у сну.

Вечерас нема шта да боли.

Вечерас еуфорично јашемо ка зори.

Опрости, драга цизлија

Што нисам сав као кртина са билборда
Него сам мало опуштеном кожом обмотао срце
Па до њега не можеш да дођеш
Само мрежастим чарапама
И сукњицом ширине мог каиша.

Што у глави гајим кусур несреће
И здравог разума
Па не можеш да чујеш
Последњи летњи хит са естраде
Како ми куља на ноздрве.

Што су ми, нажалост,
Цепови шупљи
А имам само пуно срце.

Што већи део твоје надоградње
Не видим кроз призму еротике
Него као квалитетан
Материјал за рециклажу.

Лименка,
Тетрапак
И твоје груди.

Различити кош
Али све је за бацање.

Опрости, драга цизлија,
Што нам нисам резервисао
Сепаре ноћас флашом вискија,
Али боли ме грло, превише претим,
Па ми не прија ноћас да пијем.

И потпуно разумем
Да не можеш да загребеш испод површине
Јер си тек данас одрадила надоградњу ноктију.

Оскрнавићеш их, немој.

И немој да читаш, молим те!
Чуо сам да овај опипљив папир зрачи
И да може да ти истопи вештачке трепавице!

Ти си лепа!
Не треба више ништа!
Носиш розе!
И тај тако не-кич дезен
Са мотивима сафарија.

Негуј то што имаш!
Ти си тако своја!
Своја и ничија,
Своја и свачија.

У мајчину и велико слово,
Јел или јер,
Тачказарез и неznam.

Плави прамен

Сва деца око ње су
Вриштала, трчала, скакала и јурила се
А она је само ћутке тапкала полако за њима
Загрљена са својом ружичастом лутком.
Имала је можда две године,
Ошишана скоро до главе,
Осим једног плавог прамена иза десног уха.

Само је ћутала и заостајала за њима
Са својом лутком и наочарима
Које су већ биле скоро дебље од ње саме.

Сва деца су онда стала
За столом за стони фудбал
И почела да заједно врте осакаћене безличне
Играче
Као да су гомила фиксираних чигри.

Она је заостајала за њима и даље.

Пришла је неприметно,
Као што је и до тада била неприметна за њих,
Пропела се својим стопалима у минијатурним
Розе чарапицама,
С обзиром да је била нижа од самог стола,
И исто тако неприметно
Почела полако да окреће
Одбрамбене плаве играче
У спорим, равномерним круговима.

Гледала је у плафон
И није имала појма шта ради,

Само је желела да буде део остале групе,
А остала је невидљива.

Онда ми је шанк шапнуо:
„Е, видиш, она ће вероватно цео живот
Имати исти овај проблем само у другачијој
Кошуљици,
Деца ће је ускоро почети зезати због
Њених недостатака,
У школи ће бити она повучена са којом
Друга деца
Седе само кад су присиљена,
Увек одбачена, увек отписана,
Први пут ће се пољубити вероватно
Као касни адолесцент,
На некој локалној журци за
Широке народне масе,
Са неким пајсером
Који је пре тога унео у себе пола литра вотке,
Литар шприцера,
Четири пива и џоинт
И она ће то памтити цео живот,
А његово друштво ће користити то да га
Зајебава један дуг период.
Због повучености ће тешко доћи
До икаквог посла
Или икаквог вида социјализације,
Имаће неког љубимца
И гледаће много, много серија
По којима ће се трудити да организује свој дан...
До смрти.”

„Шанку, ти си шупак.” рекао сам.

Прекинуо сам да га слушам.
Прекинуо сам да посматрам мало дете.

Све сам прекинуо,
Али
Прекасно.
То вече из мене више није процурела ниједна
Жива реч.
Био сам ментално осакаћенији
Од играча које је она вртела
Својим малим слабашним рукама.

Једини слободан потез
Био је управо ово - да се повучем из игре
И натерам папир да испашта.

Азил

Одрекни се неке пакле пљуга
И два пива која ћеш попити сутра ујутру,
Пре доручка,
Испред свог сељачког драгстора
И
Стерилиши то мучно створење
И онда
Нећеш морати да бацаш друга мала створења
По депонијама,
Контејнерима
И Букуљама
Као да је њихов живот ситан фелер
Попут твојих сивих ћелија.

Никуда

Је л' осећаш?
Кад гураш празну собу
На силу у главу,
Осећаш ли како кост пуца од ината
И како ти грбу пуни
Нека бактерија локријске скале?

Тврд си, дијамант си
Са
Срцем од катрана,
Али сад се не питаш ти
Него савест,
И ето га, сав пркос
Пуца лако као капилар

И
Јуче, данас и сутра
Је упила само једна ћелија,

И
Остао си да висиш
Као страшило, сам,
Окачен на циновској табли
За ограничење брзине
На магистрали за Никуда.

И то те уздиже и пече подједнако,

Јер,
Као што једном неко рече
- Змија која себи гризе реп
У исто време је и нула и бесконачност.

То си што јеси

Прошао сам свим улицама,
Цупкао сам Булеваром филантропије
И гутао сунце као мали ужарени жир.

Причао сам и са људима и са боговима.
Дао сам себи шансу.
Смешкао се љубазно,
Па и искрено,
Док су ме речи бесциљно шамарале.

Предао се пред садашњицом
И клео се да ћу успомене оставити у сандуку.

Свим сам улицама прошао
И све сам раскрснице поздравио...

Само да бих схватио
Да сам најскладнији у својој
Поквареној мизантропској чаури утихнулог
Блудника,
Грла прашњавог од грехова
И артерија надувених од опорог вина.

Узалуд вам труд свирачи,
Некога ипак морате и копиланом звати.

Ниче семе младог леша

Ниче семе младог леша
У саксији од људског меса.

Хоће једе, хоће пије,
Сви му иду на ганглије.

Ситног мозга, крупног гласа,
Ограничен к'о тераса.

Лаје правду, лаје власт,
Укореењен у пропаст.

Плодове би леш да роди,
Да их купа у слободи,

Да и из њих нектар цури,
Док сва земља не иструли.

Фотограф

Жао ми је што нисам постао фотограф.
То је данас тренд.
Не трошиш речи,
Не трошиш глас,
Не трошиш ноте,
Само петсто евра.

Уметници од петсто евра.

Сећам се да сам као мали
Стално листао неку књигу о фотографији
Коју је мој матори купио у неко његово време.
У њој није било ничега дигиталног
А све је било задивљујуће.
Све је некада имало душу.
Данас је душа само
Тупа глад за перфекционизмом.
Хладним безличним перфекционизмом.

Никад нисам читао речи,
(Можда тад нисам ни умео да читам)
Али и без речи и објашњења
Знао сам да су те боје бесмртне.

Безброј балона пуних хелијума
Како испловљавају у небо
Нарушавајући му хармоничност
Својим бескрајним шаренилом.

Она шминка на лицу кловна
Која никад није успела
Да му сакрије боре

Око очију и усана.
Складни крајолици савана,
Пустиња,
Прашума,
Кључалих улица неког старог, џез-Чикага...

Онај лик што је развукао чаршаф
Преко кањона.

Бесмртности,
Бесмртности...

И на унутрашњој предњој корици,
Напомена коју је мој матори
Написао самом себи:
„Стр. 102. употреба блица”

Данас “фотографи” не морају
Да прочитају 102. страну
Да би научили како се барата блицом.

Не морају да прочитају ни како је
Ив Арнолд „искористила боју за
Профињену симболику овог портрета опатице
При полагању завјета.

Топли јантарски тонови позадине доприносе
Угођају слике и представљају контрастан оквир
За фигуру.

Дјелимичним изоштравањем (види стр.90)
Позадина је претворена у свјетлуцаву мјешавину
Боја

Која је концентрирала пажњу на објект,
Док је употреба релативно високе тачке
Гледишта

Нагласила чедност погнуте главе.”
Нити како је Ернст Хаас
Кротио јарке боје и бранио тродимензионалност.

Нити онај мали црни даљиномер
Који сам обожавао да глођем као дете,
Па је до краја свог века трајања
Носио отиске мојих млечних зуба
По својим ћошковима.

Ништа то не морају да знају.
Све то зна њихов мали апаратић за петсто еура.

На њима је само да плате
И да се назову фотографима-уметницима.

Али никада неће моћи да плате
Само једну од
Оних црно-белих фотографија
Мог буразера бепца
Како иза ограда кревета гледа,
Комплетно удубљен,
Десно од објектива,
У мајку која га анимира иза фото-апарата
Док га отац закључава у вечност са друге стране.

То нема милион мегабајта,
Ни милион мегапиксела,
Али има оно што ови шарлатани
Никад неће моћи да купе.

Богаљи.

Трема

Наступао сам пред свакаквим људима
Годинама у назад.
Веселјацима,
Партибрејкерима,
Кавгацијама,
Пијаним људима,
Дрогираним људима,
Мртвим људима,
Ружним,
Лепим,
Великим, попут Русије
И малим попут протраћеног семена
Из ког су израсли...

Никада нисам имао трему
Као кад сам наступао једног дана
Пред тридесеторо деце.

Нисам чак био ни у својој земљи,
Па она нису ни знала шта певам,
Али трема је резала грло
Као тестера премазана срцем вулкана.
Дехидриран.
Знојав.
Гласа дрхтавог као
Код обогаљеног ланета.

И све то има смисла.

Људи не слушају.
Или слушају само оно што желе да чују.

Смеју се,
Причају, пију,
Лају и лижу се...
А деца
Упијају сваку божију реч,
Сваки звук и сваки покрет.

Седео сам на столици,
Залеђен,
У потпуној тишини,
Препуштен на милост и немилост
Тих шездесет очију
Стрељачког вода.

Пред њима
Целат би изгледао љубазно
Попут продавца у ауто салону
А гиљотина банално
Као љуљашка.

Завршио сам и аплаудирали су са осмехом,
Али
Знао сам,
И сад знам:
Иза таквих шездесет очију
Увек ће те чекати разапиње на крст
Кад год се појавиш испред њих.

Јер дечије су очи кратковиде,
Виде само до душе,
Никад скроз до лагања.

На аутопуту Детињство-Грађанштина

Некад док шетам улицама
Сретнем људе из детињства,
Из времена основне школе и још даље.
Данас се не познајемо,
Не јављамо се једни другима...

Можда они мене и стварно не препознају
Али ја дефинитвно препознајем
Љуштуре које су од њих остале.

Толико мртвих људи без проживљене
Четвртине века на плећима.
Претворили су се у сенке,
Камуфлирани у асфалт,
У своје униформе,
Фискалне касе,
Месарске пултеве,
У своју превремену ћелавост,
Менталну импотенцију и апатију.

Шетају своју безбројну децу,
Ломећи каишеве сала од пазуха до кукова
Док се суморно пребацују са ноге на ногу.
Гомила суицидних кловнова која се
Копрца по колотечини.

Онда се сетим да сам ја рођен
Ушушкан у средњи слој
И да никада нисам био приморан да рмбачим,
Да сам радио само кад ми дуне
И да сам седео као трут у овој столици и писао
Ове редове

Кад ми другачије дуне.
Тад се постидим самог себе,
Па ћутке повијем реп и њушку.

Али Господе, преклињем те,
Кад дође моје време гладовања и копрцања,
Одузми ми све, само немој жар.
Не гаси ми очи и визије.
Не дозволи да икада останем мртав на ногама.
Запали ме,
Сасеци ме како ти је воља,
Само ме не гурај у њихове саксије...

Грађанштина је тешка болест.

Слобода говора

Живела слобода говора!
Живео свет без цензура!
Сад коначно могу гласно да кажем:

#####!
###живела #####

Мајка #####

Србија #####!
и
живела #####
###коначно ###
П#р#ава
###по###штена
##и пра#####вед на

##в ###Л ## а #####ст!

Реци ми шта носиш и рећи ћу ти ко си

1. Најчешће носим:

- а) шешир
- б) качкет
- в) шубару

2. Највише носим:

- а) џемпер
- б) кошуљу
- в) гуњ

3. Највише носим:

- а) панталоне
- б) тренерку
- в) сукњу

4. Ноге најчешће гурам у:

- а) ципеле
- б) патике
- в) кломпе (медицинске)

Ако имате највише одговора под:

А - Честитам, Ви сте балван.

Б - Честитам, Ви сте балван.

В - Честитам, Ви сте такође балван.

Наравоученије:

Само балван може веровати

Да се човеку може судити по оделу.

Јесте то прежвакана тема,

Али сваки пут ми прође кроз главу

Када ухватим пренос Скупштине.

Од људи до туге

Неким људима просто не стоји да тугују.
Изгледају суво, бајато...
Седам дана стар хлеб премазан ламентирањем.

Са друге стране,
Неке људе боле усне кад се смеју.

Нико
Не треба
Да плива
Узводно.

Зурење у град

Здравом логиком твој град би требао
Увек да буде твоја
Обећана сигурна лука.

Атомско склониште
Од свих нуклеарних фекалија
Којима ти свет прети,
Јер
Осиромашени уранијум
Је барбика
Наспрам арогантне глупости.

Али твој град ти не опрашта,
Користи те као подметач за чашу
Јер си пробао да будеш
Нешто више од себе.

Зато би било савршено
Бити дете без града.

Али пошто га имаш,
Најбоље је имати однос са њим
Као мали ножни прст
Са наткасном у мраку;
Док год се заобилазите,
А знате да постојите,
Волите се и недостајете,
И ништа више од тога,
Јер
Свако суочавање
Оставља болан траг

Што тера на
Неконтролисано пуцање
Псовки
Које се рикошетирају
Од беживотних тапета
Ка мајкама,
Боговима
И калаисаним сунцима.

Ураган од сапунице

Бежи из мене

Бежи из мене.
Иди.
Трчи овим потоцима бронзе
Што извиру из Месеца.

Бежи из мене.
Крени.
Закорачи помирењем ка свом
Оловном олтару залуталих невести.

Бежи из мене.
Избледи.
Нека те згужва заборав, онако,
Како ти гужваш мирне воде испод плавог скалпа
Који мрштим.

Бежи из мене.
Одлази,
Као што је твоје тело отишло.
Стигни га.
Скрупчајте се тамо.
Старите заједно, док вас пијане кише заобилазе.

Далеко,
Далеко
Од мене.

Читанка

Теби је лако,

Отвориш ове странице
И читаш ме,
Кад и како ти се прохте:
Кад ноћ умаче лактове у зору,
Кад јутро зализује иње по калдрми,...

Спустиш кажипрст на ове речи
И чујеш како ми срце одзвања.

А ја?

Да кујем завере и сплеткарим
Са титрајима твог детињства,
Опет остаје само једно – да се бојим;

Бојим укуса тог сазнања на непцима,
Да и сретно и сетно не постане горко,
Па задовољно и хармонично ћутим,
Намирисан сладуњавим незнањем,
Захвалан на небројивим пасусима
Измишљених прошлости
Које ти, тако, пигмалионски могу
Пришити за корак.

Може ли се заљубити у муњу

Може ли се заљубити у муњу?
У блиц туге, среће или тврдоглавости?
У дрхтај трепавице са корице смарагдног ока,
Што тера ваздух да трепери као
Промрзле руке под памучном месечином?

Може ли се мрзети у круг?
Од мајчинске утробе до смрти из пупка
Што се шири ка петама и глави,
Постепено, помирено,
Па назад до почетка.

Може ли се срце пропети на прсте
Ако само на греху стоји?
Да ти дотакне крв из доње усне
Као дете забрањени слаткиш са врха полице?

...

Може ли се љиљан садити у песку?
Реци, да здробим страх узалудни,
Да не заливам зебњом сваку моју грешку
Не бих ли ти се завук'о под груди.

Горке речи мене ноћас море,
Док јашем котву океаном блуда,
- Што круним стих и завештавам зоре
Некој која давно већ се уда'?

Нећу више, никад више клети,
Нит' бос газити по кристалном трњу,
Само ми једном искрено реци
Може ли се заљубити у муњу?

Успаванка

Још увек се добро сећам
Како су дрхтали мостови
Под нашим корацима,
К'о руска љубав заносним.

Кад смо се лагали дивно,
Од речи метрополе градили,
Када сам успео Дунав
Да провучем кроз иглене уши.

А све што имам сад
Је ова песма у прстима.

Пишем ти најтужнију
Пијану успаванку
Да љуби те
И чува те
Кад ја већ не могу.

Ма нека гори ваздух!
Нек' сунце осване на западу!
Нек' сви океани стану
У једну јефтину буклију!

Кад већ небо милости нема
И са ластама у дослуху
Сакри те у јата бела
И заувек склони на југ.

Од тад ратујем с пролећем
Јер враћа ласте ал' не и тебе.

Певам ти најтужнију
Пијану успаванку
Да љуби те
И чува те
Кад ја већ не могу...

Ања

Ања, не помаже време,
Попио сам га шеснаест литара,
Опет не пролази.

Ања, дај ми неки резервни план,
Ови главни су суви као грло тремароша.

Ања, коцкао сам се твојим очима
И изгубио сваку руку.

...Кад су ти зенице санте леда
Што штрче као зуби океана,
А мени дланови печени од љубави.

Ања, кажу са ким си седам година
Бићеш са њим и цео живот.
Ја те познајем петнаест,
Волим за сто петнаест,
А и даље те знам
Колико и сенку пролазника
Залепљену за плочник Гагићевог венца
Док га мимоилазим.

Ања, цабе ти берем речи са језика
Кад не знам шта треба да значе.

Одсели се, Ања,
Пре него посејеш још који Тројански рат
И мене претвориш у коња,
Од мяса и бола,
Не у оног дрвеног.

Срећни смо, ништа друго није битно,
Ти због мене,
Ја због тебе,
Сви због сваког,
Свако због себе,
И тако у недоглед.

И умрећемо сретни, Ања,
Свако на свом стаблу,
Ти на нежној пролећној липи,
Ја на овој грани коју сечем.

Зар ти нису јавили?
Дотрајао сам пре него си се родила,
Ал' сам остао овде
Да те волим као сујета.

Знај, Ања, нема лоших одлука,
Само исправних
И
Оних кад мене ухватиш за руку.

Док пишем ово

Док пишем ово,
Знај да те не волим.
Убеђујем се да си мртва,
Сахрањена
у
Седам галаксија далеком сећању.

И тако ме не болиш.

Постоји та стварна празнина у грудима
Коју си некада направила.
Она живи за себе и не може
Се испунити ни са чим.

Није истина да време лечи све.

Не лечи.

Али кад не размишљаш о томе
Онда не боли.
Тако у ствари људи превазилазе велике ствари.
у

Тим ситуацијама
Не постоји ништа што се зове - преболети,
Празнине остају ту заувек,
Само човек научи да не размишља
О њима
И
Тако научи да не боли.

Док пишем ово,
Знај да те не волим.

Зачкољица је у томе што ти ниси мртва.
И даље дишеш,
Ходаш,
Смејеш се и плачеш,
Шминкаш се,
Скидаш шминку,
Чешљаш се
И остављаш своје власи по јастуцима.

Да си мртва
Све би било лакше.
Никада више не би имало шта да ме подсети на
Боли.

Али ниједно небо није ружичасто...

Па те видим,
Па ти чујем глас,
Па се желудац згрчи,
Па ти видим тај веренички прстен на руци,
Па пожелим да гурнем литар жестине
Сам себи у око
Да кад пустим сузу
Кажем да то само
Зеница не може да гута
Довољно брзо па прелива.

А у грудима
Концерт за све бубњеве света.

И рупа кроз
Коју би могла да провучеш зрели ананас.

Твој глас је превелики калибар
За моје месо.

Али,
Док пишем ово
Одбијам да те волим,
Икада више,
Баш зато
Што док пишем ово
Ти ћутиш и не постојиш.

Далеко од ока,
Далеко од срца.

Мрак и небо пене

Има нечег у тим разговорима,
Док мрак и небо пене,
Што ме понекад натера да се осећам људски.
Неко пијано лепљиво лето што ме
Нагони да скинем шал патетике
И окачим га о чивилук изврнутих
Монографија лудила.

Истина, трудим се да негодујем
Јер сваки пут ме оголиш до костију
Па стојим пред тобом рањив,
Као наг просјак на модној писти.

Али признајем,
Провуче се по која реч
Од које би и стабло без корена стајало усправно
Пред налетом најбеснијих ветрова.
Постоје мисли које делују
Као завој или мелем
Када се нанесу на изгорело парче коже.

Признајем,
Али ћу ти то прећутати још неко време.

Ако ни због чега онда макар игре ради.
Интересантно ми је
Да посматрам како твоје дечије ушне шкољке
Одбијају да чују да сам
Обичан човек саткан од глувих стихова
Меланхолије.

Ти урлаш да су чаше до пола пуне,
Ја да су до пола празне,

А све је то само изговор
Да празнимо флаше у недоглед.

Људи напољу воле да чују да си горд,
Да те боли и да си пун несреће,
И ти то никада нећеш успети ни да
Претпоставиш.

Признајем ти да нисам увек такав,
Али нек' то остане прећутано још неко време.
Ово поглавље није спремно за неке срећне
Строфе.

Нека овај пут
Сумња оправдано буде
Отац спознаје.

II

Лепо је то што са собом
Увек носиш пелцере осмеха
И увек си спреман да их засадиш у некога
Не марећи за то
Колико су људи непогодно тло за узгајање лепих
Речи.

Лепо је кад бојом свог гласа
Успораваш казаљке а убрзаваш пулс,
Па уместо спорог ритма пролазности
Кроз вене почне галопирати крдо андалузијских
Коња.

Добри су ти људи што успевају да избришу
Хоризонте
Па се небо и земља почну преплитати,
Па заборавиш за коју си се страну борио,
Па заборавиш шта значи губити...

Људи који ти не љуљају бродове
Већ свако копно на којем си чврсто стајао...
Све са циљем да ти докажу
Да ниси само пуки потез сиве темпере
И да у теби може да проклија семе
Палета неких живих боја.

Они верују да постојиш,
Урањају ти у очи и тако, скривен у твом погледу,
Почну да пресвлаче искривљене људе,
Искривљена лица,
Искривљене поруке,
Градове и улице
Које си до тог тренутка посматрао.

Лако ћеш их препознати,
Они ти жуљају свакодневницу
Као кључеви у џепу уских тексас панталона
Преко којих си успео да нагураш још и новчаник,
Паковање папирних марамица
И неке жваке које имају
Исту арому као они освеживачи
У писоарима јавног вц-а.

Кад би ти очи занемеле

Када би очи макар на кратко занемеле
Можда бих и престао да те волим.
Па бих са светлим даном друговао
Уместо с месечином и самотном боли.

Кад ме ћутња у њима не би тако стезала,
Као строго везана кравата,
Можда у друштву твог невиног погледа
Не бих тако неспретно остајао без гласа.

Кад би ти очи избледеле макар мало,
Да ме не пеку као ужарени жиг,
Коначно би ми срце одахнуло
И посветило нечему другоме стих.

Када би очи макар на кратко занемеле
Можда бих и престао да те волим.
Смирио душу, напустио чашу и
Развео се од малигне боли.

А ако би ти очи стварно занемеле,
Отишле даље с ветром, попут одјека плима,
Кад би ти се очи стварно угасиле,
Истог трена бих се угасио и ја с њима.

13

Ноћ је бојила зидове нијансама боровнице
Када је преломила да мора да оде.
Он је гледао немо у леђа њене хаљине
Жигосане модрим љиљанима, како нестаје.

Откуцаји казаљки сагоревали су прошлост,
Планови за целу вечност постадоше бледи као
Плин.
Она је схватила да јој живот нуди много више од
Њега,
Он једноставно није могао да се помири са тим.

Улице су биле пусте, још није свануло,
Само се њен корак сударао са уличним светлом.
Она је у мислима већ нашла нову љубав међу
Безличним људима
Он је остао заробљен у успоменама, у
Сопственим грудима.

Куда сад да крене? - Нема где.
Коме да се обрати, кад нема пријатеље?
Чему сад да се моли, у бога не верује,
Сат је показао право време да почне да
Претерује.

Да л' да разбије гитару и себи пресуди?
Да никада не остари, нит' да му коса оседи.
Долива још једну чашу, гаси још једну цигарету,
Пребира мисли по диму да још мало нахрани
Сету.

Ћути, нем је као гроб, ал' зна да му глас подрхтава,
Зора почиње да свиће, њему се све више смркава,
Срећом изгубио је свест, негде око пола шест,
Пробудиће се жив и здрав,
Само мало сломљен и мамуран.

Отворио је очи и кроз маглу видео четири њена
Пропуштена позива на екрану телефона.
Расанио се у секунди, окренуо је број
Али са друге стране слушалице није била она.

Био је глас њеног оца који га је тихо питао,
Да ли зна шта се са њом ноћас десило?
Да је неки пијани клинац, буржујски син јединац
Бесним колима, у пуној брзини на њу налетео.

У локви крви, к'о циновској латици руже,
Ту на лицу места, заувек клонула је њена глава.
Те ноћи смрт је некога морала да узме
Ал' како баш њој да западне најкраћа сламка?

Прекинуо је везу и одмах избрисао број,
Отићи ће на њен погреб кад је већ промашио
Свој...

Останеш ли

С јесени опет падаће лишће
И друга ће стопала шапутати њихове приче
Ал' ниједна неће успети на твоја да заличе.

Звецкаће смех низ паркове и клупе,
Друге ће се речи у ветру преплитати
Ал' све те речи могу у само једно твоје слово
Стати.

Зато остани,
Додиром још мало кочи сатове и реке,
Док погледом не искривиш
Досадне хоризонте, бескрајно далеке.

Једном ћемо морати обоје отићи,
Зато не вајај сада скице тог трена.
Останеш ли, остаћеш до краја мог живота
јер мени ништа живо није када тебе нема.

Кроз поглед

На неизговореним успоменама
царују пепео и прашина,
Док крхке речи по поду се вуку
У облику седих серпентина.

Лица скривених од чињеница,
Грла сувих и храпавих од празних реченица.

И давимо се по чашицама
Док скидамо боју са ноктију и лица,
Чекајући час да спакујемо пртљак
И кренемо правцем безимених улица.

И ти ћеш отићи...
Путем хладних плоча мермера и бетона,
А ја назад у своју ларву,
у своје легло рутина и шаблона.

Путуј...
Нек' ти срећом зеница умива
Ритам сваког наредног дана,
Ја ћу се смешкати, омекшала срца
У правцу нових сусрета и скорелих рана.

И, ето, кроз један једини поглед,
Иако се баш ни не гледамо често,
Одлазимо, свако својим путем,
У погрешан живот, време и место.

Ти са браон-зеленим визијама
Које обећавају боље сутра
Ја са целим Месецом на пијаним плећима
Који проклет преносим од ноћи до јутра.

Луд

Нисам луд,
Само сам мало поражен и уплашен.

То што прича глупости из мене
- Нисам ја,
Него ми душа функционише
По принципу штипаљке,
Па што ми се више срце згрчи и стегне
Мени се уста више отворе.

И онда, ето...
Све више причам
Да бих што више прећутао.

Што сам онда луд?
Што ми је соба пуна несанице
Коју су ми други донели?
Она ми више и не смета,
Стопила се са зидовима, претворила се у тапете.

Шта више, свиђа ми се,
Несаница рађа машту.

Нисам ја луд,
Знаш то и ти,
Само ме жигошеш тако јер не можеш да се браниш,
Нити да побегнеш.

Жигошеш ме јер знаш да имам
Новчаник пун слепих улица и Млечних путева
И знаш да бих и последњи покрет
Списао на тебе.

Трампа

На лактовима бих ходао по жару
И опијао се песком док не постанем
Најжеднији Дионис крчага пуног пустиње,

Одрекао се месечине
И распродао сенке
Као обичну вашарску тричарију.

Трчао огољеног срца у загрљај
Десет хиљада бесних бајонета
Раширених руку,

Побацао бих говор и речи,
Исцепео све црне и беле кошуље
И сваки милиметар овог меса
Заклео у безобличје,

Да само једном
Успем да наговорим
Овај пехар опорог отрова
Да зароби у себи
Суви дим твоје цигаре
И онај као жилет оштар
Црвени кармин.

Попијем,
Наточим,
Попијем,
Наточим,

Таман кад у души крене да зри
Сећање на тај прастари мирис

Пехар постане празан
И опет сам на почетку зачараног круга.

Сизифов је то посао.

Камен не гураш
Али увек завршиш
Пијан као камен
И
Котрљајући се низбрдо.

Не одузимај ми маштања

Не одузимај ми маштања,
Угаси усне, сакриј прсте,
Пусти ме да мислим
Да ће се бар још некада
Ужарити бројке на календару,
Да ће се ноћ испунити
Мирисом прегаженог цвећа
Што потапа бриге у безазленост.

Не одузимај ми маштања,
Допусти да се надам
Да ће ме још некада
Ујести твој звук

И

Пренети ми
Ону слепу болест радости
Што кости
Још једном
Претвара
У пусту
Морску пену.

Гађај ме мржњом,
К'о најтежим каменом,
Заливај чамом,
К'о најгорчу поноћну травку,
Ишчупај ми овај пепељаст језик
Као кукољ,

Али маштање,
То летаргично сироче,
Маштање ми остави.

Склониште

Да ти орошеној кожи додиром језу шапућем,
Да ти очи влажим стихом
Што је тишином опијен,
Да пресвучем сваку зору златном нотом тамјана
И усне поспем тајнама,
Опет би било премало...

Да ти распламсало срце као звер укротим,
Да у један потез киста цело јутро заробим
И замућим сваку боју прстохватом кајања
И дахом новог рађања,
све би у шаку стало...

Зато добро разимсли,
Ја ћу те чекати
У свом обиљу погрешних одлука
Да можеш да нађеш ме
Ако икада ти затреба
Топла реч
Или празна утеха...

Не разумем какав рачун имаш

Да кад год ми се под скалп завучеш
Од свих пупчаних врпци нерођених песама
За себе увек пресечеш ону најсетнију.

Увек инсистираш,
И онда везаних руку, а одрешених прстију,
Гледам ноћ како ти рађа стихове,
Па опет блицају пред капцима

Све те улице и сви ти странци
Које си намерно премазивала
Тим парфемом,
Тек да га слани ветар
Залепи за моја непца и успомене
И џепове
И страхове...

Ето ти песме!
Ето ти коначне песме,
Ето ти коначног гласа
И речи
И слогова
И слова!

Скупи све
Уз гладне очњаке
И мисли грубе
Напуни бисаге
Набораном прошлошћу
И напуни мешине
Етеричним сузама

Па ме посади на дората,
Окити ми ревер клетвом
Уместо рузмарином
И пошаљи ме галопом
Живог,
А са дукатима на очима,
У старо сутра
И бесконачно јуче.

Дубока младост

Обећавам да ћу једном наћи воље
Да поцепам фолију са душе.
Постаћу млад,
Жив и јак.

Постаћу путник у времену,
Изгубљен, три миленијума далеко од дома,
Који пита пролазнике:
На којој страни света се налази моја година?

Заливаћу ружу оном малом племићу
На планети Б612,
Натераћу Лудог Шеширџију
Да пређе са чаја на ирску кафу,
Имаћу семафор на крају тунела,
Јер ја сам дете,
А деца су дубља од свих закона и историја.

Деца су већа од смрти.
Ја сам већи од смрти.
Зато се нећу мирити са једним светлом,
Бираћу између црвеног, жутог и зеленог,
Плавог, белог, сребрног,
Црног, карираног, пругастог,...

Једног дана, кад доживим дубоку младост.

Детелина

Понекад дубоко загазимо у ноћ
Детелина са четири листа и ја.
Каже, уморан си, иди спавај,
Наставићемо са оне стране сна.

Кажем јој наврати,
Знаш где седим ја,
Ал' пази на која врата куцаш,
Да л' врелих снова или кошмара.

Она мало негодује,
Тврди да је опасна,
Кад год кренем да завирујем
Шта крије испод листова.

Препиремо се понекад ноћу,
Детелина са четири листа и ја,
Кад зацрта да је лепа слика
Са друге стране огледала.

„Све пролази! Време тече!
Само паметно постави гард!
Не мора ништа толико да пече,
Ако у себи пронађеш жар.”

Ал' схвати...схвати,
Нису сви створени са четири листа,
Да се шире као румене крошње
И да им глас занавек блиста.

Каже, ти постојиш какав јеси,
Да бираш своју срећу сам,

Ја пркосим, намрштен тврдим,
Све је само представа.

И онда се стапамо једно са другим
Детелина са четири листа и ја,
Јер мени треба према некоме да се мрштим
А њој некоме срећу да да.

Све ми је теже да спавам ти у коси

Све ми је теже да спавам ти у коси,
Да је живим и дишем док траћимо дане,
Да горим прикљештен
Између две димензије,
У срцу ратова залеђених у огледалу.

Пусти да ме мирис твога тела
Још мало шиба преко малаксалих бора.
Нека ми линија твојих леђа
Буде пут до Голготе
Којим ћу увек радо поћи.

Пакао са тобом
Је најдражи циркус.

Пусти да ти нижем лажи преко уснулог чела, јер,
Кад сунце растопи своје језике по нама,
Ти ћеш отворити своје влажне очи
И вратићеш се живљењу свога великога сна

А ја неизлечивој отупелој самоћи.

Бекство

Пођи са мном!
Ослободи тај твој шарени корак
И прекини да се дуриш на мене
Само зато што се кунем у твоје усне!

Од чега стрепиш?
Од људи?
Од тих врећа поганих језика и пргавих погледа?
Бацај то у ледену Вислу,
Нек' се пакао препричава са тим вицем!

Страх те је куда ћемо?
Зар је то проблем?
Зар не знаш да носим Кавказ у џепу капута?
Зар те нисам обавестио да сам једном видео
Атлански океан како ти је испао из ока
Кад си се засмејала?

Поред тебе свет је ситнији од кликера,
Мада доста више боја кипи из њега,
Као ватрено дете из коктеља
Орхидеје, аре у лету и речника дуге.

Где год да се посадимо биће нам дом и тврђава.
Бранићу нас овим топовима
Што ми избијају из груди и ричу,
Труде се да кажу колико сам луд пред тобом.

Јесте, нећу никада моћи да ти поклоним
Авионе и далека острва
Али зажелиш ли се летења и крила,
Само ми реци!

Испићу гравитацију као чокањ ракије!
За трен ока вратићу те назад на небо
Да нервираш опет Даницу својим исијавањем
И Северњачу, јер си најбоља водиља
Коју небо може понудити.

Крени са мном.
Наћи ћеш и имућније и лепше и мање проклете,
Али веруј ми,
Нико други неће умети
Купинама и крвљу да ти боји сутоне
И гравира ти име преко хоризонта.

Никад ти нећу причати о љубави

Никад ти нећу причати о љубави
Јер никад је нећу испричати спретно
Као голицање кикота што нам се ниже
На лактовима
Док се њишемо окачени о греду неба као деца.

Зар да обичан говор поквари
Овај пупољак тишине
И цветање пресликаног жедног пулса
Накалемљеног на
Грани наших испреплетаних прстију?

Не знам шта су тебе у школи учили,
Али мени је речено
Да су све цивилизације усахнуле
Онда кад су почеле причати
А заборавиле како немо волети.

II

И немам записане иједне твоје речи,
Јер ниједан папир није успео издржати
Ни прво слово твог имена,
Камоли све потоке крви и меда
Којима си ме заразила
Кроз шапате и пољупце.

И кад ме питаш зашто су ми полице пуне
Осакаћених књига, рашчерупаних страница,
Нека ми врела глупост не да да се опечем,
Да признам да из љубоморе палим све листове

Пуне векова
У које су неки ванвременици покушали
Да пригуше твоју младост.

И држаћу се тог, као пелин, горког ината:
Свако слово о теби може се писати једино
Додиром тањим од првог леда,
По твојој кожи и око твојих вена,
Искључиво међу корицама оваквих
Босих и опијених ноћи
Које нас стежу под јастуком, неопрезне као
Покајање.

III

И немој мислити да нисам пробао
Маштати о теби.
Освајао сам те бастione од зелене магле лако,
Ходајући на рукама
Наоружан само сузама од марципана
И намером глатком к'о стакло.

Једино што сам ишчупао из тог лудог кљуна
Кондора од ветрењача
Је ово: Ти си мајка маште.

Друге нема.

Зашто би иначе сво сањарење
Било обичан локвањ напред океана
Напрам једног твог ината
Чвршћег од кудеља?

Зашто би иначе све године
Стале у један динар
Онда када ми
Ушећереним изумрлим језиком додира
Исписујеш чежње по пршљеновима?

Предај се!
Спусти гард и сети се
Како си родила уздах
И шакама савијала
Сунчев систем
Из једног напрска млека,
Некада давно,
Пре него што си научила
Како да ме тако

Савршено не познајеш

И кошчато не волиш.

**Располућеност
и
Апокалипса
(рецензија)**

Пристап свету

Већ у првој књизи, Младен Цицковић се показао као зрео песник, оригиналан и по свему свој. Остајући веран себи, он то наставља да буде и у својој другој књизи насловљеној „Семенка пије све“. Будући и сам замишљен над ствари-ма око себе, песник је упутио и другима позив за размишљање.

Грађу за књигу проналази дакако у садашњици и избор тема пада управо на негативне појаве, чега је у изобиљу. Не пропуштајући тако богату понуду, песник се са храброшћу хвата у коштац да изврши протрес друштва по питању замене правих вредности лажнима. Следом те идеје, у књизи се успоставља слика о два света, природном и вештачком. Оно што је са једне стране не може бити и са друге. На супротним местима стоје: природно и неприродно, правилно и погрешно, добро и зло, лепо и ружно. У суштини таква поларизација обележиће целу ову збирку.

Ако се читаво постојање може провести кроз значење љубави, онда се ова подељеност односи и на њено поимање: васпостављена два света читују се као два врта: врт природне и врт „пластичне љубави“. Први је изумирући, а други надирући. У складу са временом и са модом да се граби ка општем бесмислу. Та два простора другачији су у свему, и не без алузије на рај и пакао: један је светао и уређен, а други мрачан и неуређен. У једном царује цветна лепота и вредна посленичка рука, а у другом коров и изопачени ђаволски баштован који лажна семена протура за права, и безвредности подмеће уместо истинских

вредности. Разграђујући све, савремени свет има тенденцију повратка хаосу.

Са глобално промењеним системом вредности, и унесеном забуном, човек је почео сумњати и у сопствено постојање и у исправност свега традиционалног: у васпитање, у нацију, у љубав, у породицу, у језик, у лепоту и доброту. Свака категорија вредности је пољуљана и на путу да се затре и заувек из цивилизације изгуби. Одакле ветрови дувају и лепљиви утицаји долазе, одакле циркуске илузије и шарене лаже – нека се питају слабићи. Морална располућеност задесила је свет и изазвала још један рат између супротно опредељених присталица.

Природно и вештачко

Свака је садашњица залога за будућност. Данас је људски род изопачио много тога и погазио праве вредности. Уместо да их чува, човек данашњице оглушује се о природу и богом дане ствари. Масовно се хрли за неприродним и вештачким, а природно се одбацује. (Дуго би трајала анализа психолошких разлога о оваквим тежњама личности).

Свако ко мисли види да се данас човек поставља насупрот природи и гради нови, вештачки свет, у којем успоставља нова мерила вредности, изокренуто постављена у односу на досадашња. До изражаја долази човекова себи-чност и непромишљеност, при чему се брани и као важно држи оно што је безвредно, и лишено дубљег смисла живота.

Човек као биолошко биће као да је почео да се отуђује од своје праве природе и њених закона.

У штиву ове збирке песник одвраћеност људског рода од природе увиђа као недостатке и грешке које воде ка фаталном исходу. Разоткривањем зла, песник жели да стане на пут поступцима са којима се добро гуши, уништава и нестаје.

Песма „Врт”, која стоји на почетку књиге, отвара њену тематику и идејну окосницу уверљиво утемељује. По много чему, ова песма би се класичном теоријском терминологијом могла назвати програмском. Она је одредница песниковог става и поетике, и најава одређености језичког текста. У сликовном смислу, она је капија кроз коју се улази у пространство од два врта, два царства, добра и зла.

Добро и зло од увек су водили међусобну борбу. Добро није узимало маску, али га је људски род тешко препознавао, а зло је узимало различите fine и примамљиве облике, и придобијало. У данашњем свету, добро и зло настављају борбу са несмањеном жестином.

Два врта

Очекивано је да човек и природа буду у сагласности и да чине јединство. У данашње време, међутим, човек је супротстављен природи, и спољашњој и унутрашњој, изражавајући немарност према њеном очувању и битисању. Упорним и истрајним уништавањем природе, човек утире пут свога нестанка.

Због таквог чињења, на шта указује ова књига, из затрованих извора неће више долазити вода, а из загађене атмосфере враћаће се неконтролисана врилина. Човек ће бити кажњен за

злодела која чини према природи. И зато, песничка слова звуче као упозорење и пророштво, као глас вапијућег над безданом, као предочење да је на видику апокалипса, уколико човек не престане да уништава све оно што га у животу храни и одржава живим.

Шљам и разврат

Ново време доноси и нове теме. Али додир времена и тема зависи од личног избора и склоности. Ни сви писци у једном времену не бирају исте теме, а ни исти писац то не чини. Половином XIX века Бодлер је испевао своје Цвеће зла, окарактерисано као песимистичко и резигнирајуће штиво. Пола века касније Дис је у песми Наши дани описао „црно време опадања“ у ком беше „набујао шљам и разврат и пороци“. У данашњем за век удаљеном и унапређеном добу - унапређено је и зло и посрнуће у овом, неслућено палом свету. Цицовић је на путу поменутих песника; он уочава и износи појаве, одабира сурове теме, и опорим језиком истине пева, саопштава, говори.

Ове песме сликају данашње друштво, без улепшавања и без претеривања. Разноврсна лица и различите сцене, који илуструју пад свих вредности, дочарани су натуралистички и уверљиво. Песник жигосе негативне појаве: извештаченост, отуђење, порочност, губитак осећања, губитак човечости. Насликане ситуације приказују такво стање и као исцепкани делови једног великог животног колажа заустављају се на трен у песничком тексту, спремни да се већ идућег трена откину и одлепршају пут своје празнине и несреће.

Основна тема Цицковићеве књиге обрађује ситуације човековог рђавог понашања и моралног пада. Жигосати нарастајуће негативне појаве у друштву и учинити нешто да се стање поправи – основна је песникова побуда за овакав избор предмета писања.

У свакој песми исписује се документарна белешка о људима око нас и мучном стању које обележавају: немар, неодговорност, разврат, порок, и таштина. Поштен посматрач не може не видети да се у новом вештачком свету фаворизују наопаке ствари: наглавачке постављен систем вредновања и вредности; испрани мозак, исправљене вијуге, забачени природни закони, и – неизмерна и непроменљива људска глупост и себичност.

Свет са таквим особинама указује се као једно огромно сметлиште. Прљави простор на коме се може наћи све: пластичне масе, лименке, флаше, вештачке груди и још штошта друго. Разноврсност порекла и намена састојака не мења ствар; све то, онако неприродно и одљуђено, песник види као „добар материјал за рециклажу“. И, са одјеком горког жаљења и бритким сарказмом, каже: све је то материјал за контејнер, само је преградак други. У односу на поље текста, он остаје неутрални посматрач и сликар ствари, али у односу на појаве које је изабрао за теме, итекако заузима став: правилан, критички, и непоколебљив. Из таквог става и произилази иронијска боја и саркастичност, на једној страни, али и нота доброте правог правдољупца који се не може оглушити о своје исконско послање: да помаже и поправља свет. Зато и износи ове теме на позорницу књиге, како би

се деловало на људе путем познате методе огледала. Па и сама књига као целина, делује сценски, и сматрамо да би се по њој могао извести добар сценски комад о модерним навикама и временима.

Увод у иронију

Цицовић је по вокацији припадник новог приступа грађења песме, са дозвољеном великом слободом. Он следи пут новог стила и даје му свој допринос неуобичајеном употребом стилских фигура, метафоре, контраста, епитета, а нарочито употребом необавезног говора и коришћењем ироније као стилског средства, разлистане притом на више различитих облика.

Иронија се односи на много шта. На неписменост, на незнање, на немање човека; на вештачко све, на разне надоградње; на моћ новца и празнину мозга. У целини гледано, остварење песме код Цицовића замишљено је као необавезна и необавезујућа форма, са критичко-иронијским освртом на појаве из живота савременог друштва и човека. Језички израз је зато директан и беспоштедан, а стилска обележја неуобичајена и другачија.

Медаљони

Говорећи о овој збирци, ваљало би истаћи још једну посебност. У већини песама има лепих пословичних мисли или песникових пословица, које се могу узети као засебне кратке али целовите песме. У самој песми оне су самостални комад целокупног колажа, док у склопу целе збирке њихови уметци (интерполације) постижу дејство књиге у књизи.

У тексту посве другачијем ови језгровити записи истичу се као мали медаљони. Која је њихова намена? Да песму украсе и пренесу мисаону поруку. Њихово превасходно упориште је у поимању живота, а израз у међуодносу слика. Први од примера: „Да нема мрака ништа не би могло сијати“ (Врт) почива на сучељењу супротности, а други навод: „Цвета наранџин цвет/најављује погреб“ (Клица) спој супротности доводи до апсурда и одатле га одмотава до чистог разума. Наизглед парадокси, само су сурова истина, а повезивање немогућег повезивање је стварног; можда само у два времена. Стихови о наранџином цвету изневеравају очекивано усхићење и дочаравају неминовност, освешћујући мисао о истинској неминовној вези живота и смрти. Јер смрт почиње оног тренутка када се зачне живот. Порука као да вели: Живот шта је – тек цвет и већ погреб.

Ове кратке лирске пословичке форме недвосмислено се остварују у целини текста као самосталне јединице и могу се упутити у засебан жанр.

У структури песме којој је материјал изопачена савременост, а израз опор језик и гротескна слика, у којој су звучна стиховна и рефренска

понављања честа, неформалност форма, и немање правила правило – у таквом поетском окружењу философски прасак мудрости песникове пословице забљесне сав тај хаотични свет и уздигне наду и веру у васкрснуће свеопштих вредности.

Ти и они

Књига „Семенка пије све“ је никла на тлу окружујуће стварности. Добро запажање о стварима и појавама помогло је песнику у циљу: да ослика себе и свет око себе. Другим речима, да изрази причу о човеку уопште, са унутрашњим, душевним токовима на једној страни, и са спољашњим изразима понашања на другој. Отуд би се могло рећи да ову књигу чини више песничких субјеката у својству ликова.

Главно лице у књизи, посматрач то си – ти. Схваћено као изазов, „ти“ може бити: свако онај ко мисли или друго лице песниково. У укупној равни, свакако стоје супротстављено: ти и они. Увек је онај ко је другачији и ко испредњачи имао судбину да буде на мети преиспитивања и оспоравања. Али и примамљивог изазова новине и специфичности.

Незадовољство или завист чини да људи пожеље да су неко други. Исто тако и сам човек са собом изводи неке опите у жељи да постане другачији. На послетку схвати да је узалуд покушавао. И у једном и у другом случају си, према песниковим речима „најскладнији у својој љуштури“. Порука о међузависности искуства и мудрости садржана је у речима: „То си што јеси“. Мудрији је дакле онај који то пре схвати и уштеди на беспотребном труду.

Један од видова песниковог оглашења је и ћутање. У песми Господар ћутања читава се да је самоћа узрок за ћутање. Може ли човек да ћути и када то чини? Понекад је то израз немоћи а понекад надмоћи, знамо из науке и живота. У Цицковићевим песмама човек је тај који говори. И речима и делима. Тешко је ћутати човеку који све види и има потребу да жигоше лудости изопаченог света. Он стишава себе како не би избацио бујицу речи, или је понекад доведен до степена када се речи саме повлаче.

Понекад говор и ћутња стоје у вези са самоћом. Песник за самоћу каже да је добра само у извесној мери. Наравно, ова општа мудрост је ту као основа, а надоградњу чини песникова експресија данашњице и тон модерности.

Обични свет

Свакодневица као грађа, наизглед сасвим обична, отвара песнику пут у лењу и летаргичну причу о свему тако обичном. Обично је свако јутро, сваки дан, сваки покрет сказаљки; обичне су улице и пролазници; обична је људска малограђанштина и морална располућеност, обична је друштвена каљуга. Обичност се везује за навику, а навике се и не примећују. И из те тако неопажене мирне обичности, песник изрезује делове живота, ситуације и људско понашање. Његов поглед уперен је и упоље и унутра, на околину и на душу. Збивања поред којих сви пролазе равнодушно, песник избацује у први план свог посматрања. Те слике нису нимало лаке ни за писца ни за читаоца. Али су верне

истини и актуелној стварности. Њихов надреални израз никао је на тлу стварности. Атмосфера земаљског пакла и трулежи одсликава песничково виђење ствари. Тек фина жица емотивности приближи нас песничковој души, а изванредне сентенције блиставој мисаоности.

Одступ од света

Књигу „Семенка пије све“ одликује разноврсност песама, која је условљена избором предмета и песничковом мотивацијом. Свака од ових песама рађена је смишљено и са жељом да прикаже неку одређену појаву или животну ситуацију. Намерни избор негативне стране стварности за тематску подлогу говори о песничковој спремности да отворено говори и беспошtedно критикује мане, у жељи да буду исправљене.

Цицовићева специфичност је јасно уочљива. На више места у књизи отварано питање о трајању човека и његовог дела добија одговор у самом човековом раду на стварању дела. Сам избор актуелних тема и спремност да се са њима нађе очи у очи изазива дивљење. Уз то, недвосмислен критички став и изражајне способности у распону од чисте слике и одмерене ироније до сарказма и гротеске – потврђују овог песника првенствено као свог и личног, а у исто време и као модерног и авангардног.

Јелена Стојановић Ђорђевић

**Младен Цицовић
СЕМЕНКА ПИЈЕ СВЕ**

Издавач:

**Народна библиотека „Свети Сава“,
Љубићка 1, 34300 Аранђеловац**

За издавача:

Биљана Радашиновић

Лектор/коректор:

Јелена Стојановић Ђорђевић

Рецензент:

Јелена Стојановић Ђорђевић

Дизајн корица:

Срђан Поповић

Прелом:

Младен Цицовић

Тираж:

500

Штампа:

“Мара Мица”, Аранђеловац

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

821.163.41.09-1 Цицовић М.

ЦИЦОВИЋ, Младен, 1990-

Семенка пије све / Младен Цицовић. - Аранђеловац :
Народна библиотека "Свети Сава", 2015
(Аранђеловац : Мара Мица). - 149 стр. ; 21 cm

Тираж 500.

Стр. 140-149: Распопућеност и Апокалипса / Јелена
Стојановић Ђорђевић.

ISBN 978-86-82795-50-6

а) Цицовић, Младен (1990-) - "Семенка пије све"
COBISS.SR-ID 217283340